

a že v době mimo kampaň má býti odměněn obvyklým denním platem. Žalobci byla dána výpověď dopisem ze dne 1. října 1932 ke dni 31. března 1933, avšak mzda byla mu zaplacená jen do dne 10. prosince 1932. Podle § 1155 obč. zák. přísluší zaměstnanci plat i za práce, jež nebyly konány, když byl ochoten je konati a bylo mu v tom zabráněno okolnostmi, jež jsou na straně zaměstnavatelově. Podle § 1164 obč. zák. v úpravě zákona čis. 497/21 Sb. z. a n. jest ustanovení § 1155 obč. zák. předpisem velicím a jsou proto smlouvy a dojednání, pokud jimi má býti zrušeno neb omezeno oprávnění zaměstnancovo, plynoucí z tohoto ustanovení zákona, nicotnými (Sb. n. s. čis. 3845, 2986). Trval-li žalobcův pracovní poměr až do 31. března 1933, nemohl se tedy do té doby ani platně vzdáti nároku na služební požitky zcela nebo zčásti a nemohl se spokojiti jen úplatou za příležitostné práce vykonané v cihelně v době mimo kampaň. Nastal-li případ, že pro žalobce v této době nebylo práce, nejde to na jeho vrub a nevádí tomu ani okolnost, že cihelny jsou sezonními podniky, v nichž se práce pravidelně zastavují při nastalé zimě a obnovují se teprve zase na jaře, neboť to mohl a musil předvídati zaměstnavatel a neměl dbaje svých hospodářských zájmů sjednati se zaměstnancem smlouvu sobě nepříznivou. Ujednal-li smlouvu, jak byla zjištěna, nemůže se hájiti námitkou hospodářské nesrovnalosti a škodlivých následků, které by se vyskytly v jeho majetkovém okruhu a bránily splnění smlouvy, zvlášť když bylo zjištěno, že pokračování v některých pracích by ani nebylo nemožným. Ustanovení §§ 1155 a 1164 obč. zák. nečiní výjimek ve prospěch živnosti cihlářské nebo jiných sezonních podniků a § 1155 obč. zák. nepředpokládá ani zavinění zaměstnavatelovo (Sb. n. s. čis. 3845), nýbrž je lhostejné, zda okolnosti vyskytnuvší se v zaměstnavatelově osobě byly nahodilé či zaměstnavatelem zaviněné (Sb. n. s. 3716). Zaměstnanec ztrácí nárok na úplatu podle § 1155 obč. zák. jen, pokud službu odepřel anebo na jeho straně se vyskytly překážky, by služby nekonal, jinak stačí, že jest k práci ochoten (Sb. n. s. 5490). Věci zaměstnavatelovou by bylo, by dokázal, že žalobce na jeho vyzvání odmítl práci anebo pro vlastní překážky konati ji nemohl, to však v nynějším sporu nebylo prokázáno. Žalobcův nárok je tudíž svým důvodem po právu. Nižší soudy vycházejíce z mylného nazírání na věc se však nezabývaly výší tohoto nároku, jež byla sporná, ani vzájemnou pohledávkou k započtení namítanou. Věc není tedy zralá k rozhodnutí.

Čís. 15484.

Soudům nepřísluší za trvání sporu přezkoumati správnost jmenování přísedících pracovního soudu za skupinu zaměstnavatelů nebo zaměstnanců.

(Rozh. ze dne 9. října 1936, Rv I 2075/36.)

V dovolání do rozsudku odvolacího soudu ve věcech pracovních uplatnila žalující firma, že rozsudek jest zmatečný podle § 28 čis. 2 zák. čis. 131/31 Sb. z. a n., poněvadž i druhý přísedící, který se zúčastnil

odvolacího řízení a vynesení rozsudku, byl zaměstnancem, takže odvolací soud nebyl, pokud jde o přisedícího za skupinu zaměstnavatelů, řádně obsazen.

Nejvyšší soud nevyhověv dovolání, uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

Uplatněná zmatečnost ve smyslu § 28 čis. 2 zák. čis. 131/31 Sb. z. a n. není opodstatněna. V § 16, odst. prvé cit. zákona jest předepsáno, že jeden z přisedících musí býti ze skupiny zaměstnavatelů a jeden ze skupiny zaměstnanců. Jen porušením tohoto předpisu by bylo též porušeno složení a obsazení senátu a bylo by důvodem zmatečnosti řízení podle § 28 čis. 2 cit. zák. Dovolatel však sám připouští, že i přisedící Václav R., o němž tvrdí, že jest zaměstnancem, jest v seznamu přisedících pracovního soudu zapsán ve skupině zaměstnavatelů, takže předpis § 16, odst. 1 cit. zák. ani podle vlastního udání dovolatelova porušen nebyl. Soudům nepřisluší za projednání sporu přezkoumati správnost jmenování přisedících za skupinu zaměstnavatelů nebo zaměstnanců, ježto jde o věc správy (administrativní).

Čís. 15485.

Pokračování v odpůřčím sporu pro pohledávky na výživném, i když původní exekuční titul (povolené prozatímní opatření) byl nahrazen odsuzujícím rozsudkem.

(Rozh. ze dne 9. října 1936, R II 323/36.)

Syn žalované (manžel žalobkyně) byl odsouzen pravoplatně rozsudkem k placení výživního žalobkyni 500 Kč měsíčně, kteroužto částku byl povinen platiti již po dobu sporu o rozvod na základě prozatímního opatření, a to až do pravoplatného rozhodnutí rozepře o rozvod manželství. Žalobkyně tvrdí, že se syn žalované (její manžel) zbavil svého majetku prodejem jeho žalované v úmyslu zkrátiti ji na výživném, kterýžto úmysl byl a musil býti znám i žalované, domáhá se odpůřčí žalobou výroku, že kupní smlouva, kterou její manžel prodal své nemovitosti žalované, jest v poměru k žalobkyni bezúčinnou a že jest žalovaná povinna trpěti na ony nemovitosti exekuci nuceným zřízením práva zástavního k vydobytí výživného žalobkyni na základě prozatímního opatření příslušejícího. První soud žalobu zamítl. Odvolací soud uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí. Důvody: Předpokladem odpůřčí žaloby jest podle § 9 odp. ř., že pohledávka, v jejíž prospěch se podává odpor, musí býti vykonatelná aspoň v době podání žaloby. Náležitost vykonatelnosti pohledávky tudíž musí tu býti již v době podání žaloby. V souzeném případě tomu tak bylo v době podání této žaloby, t. j. 24. prosince 1931, neboť zatímní usne-